

РЕШЕНИЕ

№ 3821

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Адриан Янев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **3502** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Като разгледа докладваното от съдия К. Ж. касационно административно наказателно дело № 3502 по описа за 2021 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място] 1853, кв. Ч., [улица], представлявано от В. С. П. – управител на дружеството, против Решение № 20062539 от 09.03.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 15273/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 362107 – F403583 от 05.10.2018 г., издадено от заместник директор на ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1543 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1 от ЗСч.

В касационната жалба касаторът навежда твърдения за отмяна на оспорваното решение в неговата цялост, в условията на евентуалност моли за определяне на наказанието по реда на чл. 28 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ или съответно за намаляване на наказанието до минималния размер, предвиден в чл. 74, ал. 1 от ЗСч.

В съдебно заседание касаторът – [фирма], редовно призовано, явява се лично управителят В. П., който поддържа касационната жалба и моли за отмяна на оспорваното решение.

Ответникът – ТД на НАП, редовно призован, не се представлява. Постъпили са писмени бележки преди откритото съдебно заседание от пълномощника на ответника юрк. М., с които се моли да се даде ход на делото, оспорва се подадената касационна жалба и се иска потвърждаване на оспорваното решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, в случай, че същото надвишава минимално предвиденото.

За Софийска градска прокуратура – редовно призована, се явява прокурор Н., която пледира за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд – София – град, XXIII касационен състав, намира за неоснователна.

Съображенията за това са следните: Софийски районен съд с Решение № 20062539 от 09.03.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 15273/2020 г. по описа на съда, е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 362107 – F403583 от 05.10.2018 г., издадено от заместник директор на ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1543 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1 от ЗСч. За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана законосъобразно, тъй като същият с поведението е нарушил разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗСч, за което му е наложено и съответното наказание – „имуществена санкция“.

Основните възражения в касационната жалба са следните: в хода на производството пред СРС е бил разпитан единствено свидетеля на насрещната страна, като касаторът е получил единствено право да задава въпроси на свидетеля – голяма част от които са били отхвърлени; констатираният от него срив в работата на Търговски регистър /ТР/ в периода от 9.08 до 27.08.2018 г., който е довел до преустановяване на работата на същия, води до невъзможност да се извърши проверка в него към 23.08.2018 г., от когато е изх. № на поканата, а и десет дни преди това; установено е още от касатора, че на 28.08.2018 г. – първият работен ден след срива на ТР, е получил по електронен път съобщение за връчване на електронни документи от Х. Л. М. – старши специалист, с дата 23.08.2018 г., което според него е умишлено действие, целта на което е да бъдат спазени сроковете за връчване на акт за установяване на нарушение /АУАН/. В касационна жалба се възражава срещу констатацията на районния съд, а именно че не са налице смекчаващи вината обстоятелства, тъй като срокът от началото на юли до края на август 2018 г. не е чак толкова кратък, още повече, че задължението по чл. 38, ал. 1 от ЗСч е било изпълнено едва след като е започнала проверка и дружеството касатор е било поканено за съставяне на АУАН. Касаторът обосновава неправилността на посочените констатации с обстоятелствата, че 19 дни или една трета от посочения срок /от началото на юли до края на август 2018 г./ ТР не е работил и изпълнението на задължението му по чл. 38, ал. 1 от ЗСч да подаде

годишен финансов отчет /ГФО/ е било невъзможно, както и че след получаване на поканата за съставяне на АУАН на 28.08.2018 г. веднага е заявил вписването. Тези обстоятелства касаторът счита за смекчаващи вината обстоятелства. На следващо място, касаторът излага доводи, че забавянето на заявяването в ТР на ГФО с 60 дни би било сериозно нарушение, при положение че ТР обработи заявлението в приемлив срок. В този смисъл, когато ТР обработи ГФО след 30 месеца, то информацията вече е стара и неактуална. С оглед изложеното касаторът счита, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно действащия към 2018 година чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч всички търговци по смисъла на Търговския закон /ТЗ/ публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган – чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър - в срок до 30 юни на следващата година, като за нарушение на това задължение се налага административно наказание съобразно чл. 74, ал. 1. Правилно първоинстанционният съд е приел, че касаторът е следвало да заяви за вписване и представи за обявяване в Агенцията по вписванията – Търговски регистър ГФО за 2017 г. до 02.07.2018 г., тъй като 30.06.2018г. е събота - почивен ден, и като не е изпълнил това законово изискване, доколкото ГФО за 2017 година е заявен за вписване и представяне за обявяване в Търговския регистър при Агенция по вписванията едва на 31.08.2018г. – е реализирал нарушението по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч е от обективна страна. От субективна страна отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна. В този смисъл районният съд съобразно със събраните доказателства по делото правилно е приел за установено, че касаторът е осъществил състава на посоченото административно нарушение.

В тази връзка следва се посочи, че срывът на ТР в посочения от касатора период не е основателно възражение за неизпълнение на неговото задължение по смисъла на чл. 38, ал. 1 от ЗСч, тъй като, освен възможността съответният ГФО да бъде подаден по електронен път, съществува и възможност той да бъде подаден на място в съответната дирекция на Агенцията по вписванията. Както е посочено и в първоинстанционното решение, неуспешните опити да бъде подаден ГФО за 2017 г. са равностойни не неизвършени действия по заявяване за вписване и представяне за обявяване в Търговския регистър при Агенцията по вписванията. Изложените причини – срыв на ТР в определен период, не са релевантни за посоченото забавяне, още повече, че към момента, в който задължението е следвало да бъде изпълнено, а именно 02.07.2018 г., такъв срыв на ТР не е имало.

В тази връзка обстоятелството, че в рамките на 60- дневния срок на забавянето 19 дни или една трета от него ТР не е функционирал няма отношение спрямо извършеното нарушение. В този смисъл не може да се приеме, че 60- дневното забавяне на изпълнението на задължението по чл. 38, ал. 1 от ЗСч е кратък период от време и следва да се третира като смекчаващо вината обстоятелство.

Съдът намира за неоснователно и възраженията на касатора относно изпратената покана с изх. № 228/23.08.2018 г. за явяване в НАП за съставяне на АУАН за неподаване в срок на заявление за вписване и представяне за обявяване в Търговския регистър на годишен финансов отчет за 2017 година. Обстоятелството, че поканата е с дата 23.08.2018 г. не означава, че откриването на процесното нарушение се е

осъществило на тази дата. Напротив, с оглед представените доказателства и направените въз основа на тях констатации от районния съд неговото откриване е настъпило в по-ранен момент, а именно – 07.08.2018 г., когато е постъпило писмото на Агенция по вписванията в НАП. Съответно това е и първият момент, от който е могла да бъде извършена конкретната проверка и откриване на нарушението след справка в Търговския регистър на Агенцията по вписванията. В този смисъл датата на поканата – 23.08.2018 г., и датата на нейното изпращане, респ. получаване – 28.08.2018 г., нямат отношение спрямо срока за издаване на АУАН. Този срок е започнал да тече от 07.08.2018 г. и към момента на издаване на АУАН на 31.08.2018 г. той все още не е изтекъл.

Относно определеното наказание в НП и в оспорваното решение, настоящият състав намира, че то е законосъобразно индивидуализирано с оглед данните по делото. В този смисъл следва да се отбележи, че то е определено в неговия минимум, а именно – 0.1 % от нетните приходи от продажби за отчетния период, като то не може да бъде намалено повече.

В този смисъл наказанието в размер на 1543 лева е определено законосъобразно. Не се възприемат и основанията, посочени в касационната жалба, относно възражението на касатора за заплащането на юрисконсултското възнаграждение на ответната страна, тъй като с оглед разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. В този смисъл обстоятелство, че лицето, защитаващо ответната страна, получава заплата, не е релевантно.

С оглед изложеното, като е потвърдил процесното НП, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се остави в сила. Не се установиха касационни основания за неговата отмяна.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН ответната страна Национална агенция по приходите /НАП/ има право на разноски.

С оглед на обстоятелствата, че по настоящото дело е имало едно открито съдебно заседание и казусът не се отличава с фактическа и правна сложност и на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на минимума, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 80 /осемдесет/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20062539 от 09.03.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 15273/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 362107 – F403583 от 05.10.2018 г., издадено от заместник директор на ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1543 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1 от ЗСч.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място] 1853, кв. Ч., [улица], представлявано от В. С. П. – управител на дружеството, да заплати на ТД на НАП-С.

сумата от 80 /осемдесет/лева за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2